

FORMA MINORUM

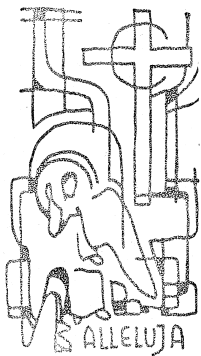
Mottó: „Dicsősége elborítja az eget,
és fölsége betölti a földet.
Úgy tündöklök, mint a napfény,
kezeből sugárnyaláb ragyog,
nagy ereje abban rejlik.”

(Hab 3, 3-4)

Péteri Pál:

VALÓBAN FELTÁMADT!

(részletek)

A feltámadás ünneplése

Szeretjük ünnepelni a győzelmet. A feltámadás vitathatatlanul győzelem. Ezért szeretjük a nagyszombat esti feltámadási körmenetet. De ez összesen fél óra. Mi ennél többre vágyunk. Az egyház segítségünkre siet.

Aki kicsit is ismeri a liturgia szellemét, az tudja, hogy **minden vasárnap a feltámadást ünnepeljük**, minden vasárnap egy kis húsvét. Tudjuk, az Ószövetség választott népénél a szombat

volt a heti pihenés napja, az Úr napja. **Mi keresztények éppen Jézus feltámadása miatt tettük át a pihenőnapot vasárnapra.** Nekünk Jézus feltámadása a legnagyobb ünnep. Minden vasárnap erre emlékezünk.

Fogalmazhatnánk szerényebben is: erre **kellene** emlékeznünk. Az lenne jó, ha **minden keresztény állandó húsvéti örömben élne.** Ennek az örömmel a csúcsa lenne a vasárnapi szentmise.

Szép dolog részt venni nagyszombat este a feltámadási körmeneten. De ennél lényegesen fontosabb lenne hetenként részt venni a szentmisén, minden vasárnap húsvétot ünnepelni.

Gondolkozzunk el ezen! Ne fosszuk meg magunkat a húsvéti öröm újraélésétől! **Tegyük minden vasárnapunkat kis húsvéttá.** Így egész évben örülhetünk Jézus győzelmének.

Feltámadás

Feltámadás! Nem *me*támadás, nem *rátá*madás, hanem *feltá*madás. Az emberi képzelet szerint a **halál világa lent van, az élet világa pedig fent.** Jézusról is valljuk, hogy alászállt a poklokra. Most pedig feltámadt. Újra az élők közé tartozik, újra fent van.

94.

2016. április

Péteri Pál: Valóban feltámadt!

Szt. Faustyna Kowalska nővér: Isteni Irgalmasság üzenete

Szent XXIII. János pápa:

Ó vigasztaló
Szentlélek

Laczkó Zsuzsanna SJC:

P. Bíró Ferenc SJ
Jézus szíve tisztelete
Szent Bonaventura:

Szent Ferenc élete
Komáromi Mária OFS:

Az Oltáriszentséggel való találkozás

P. Étienne Richer: Mária, Irgalom Anyja

John H. Newman: Mária köszöntése

Egyházi tanítóhivatal:

Az emberek tevékenysége a világban

Boldog Kalkuttai Teréz anya:

Öröm

Érdeemes a szó latin eredetijét is megfigyelni: **rexurrectio**. A *re* előtag azt jelenti, hogy *újra, ismét*. Tehát Jézus aki élt, azután meghalt, most újra él.

Általában megszoktuk, hogy az ember él, azután meghal. A lényegét tekintve teljesen mindegy, hogy a földi élet harminc vagy nyolcvan évig tartott. Az élet végén mindig a kikerülhetetlen halál vár.

Ám Jézusnál a folyamat nagyon hamar eljutott az újraélésig, a feltámadásig. Jézus feltámadása nekünk azért örömmel, mert bizonyítja, hogy a **fent lévő jó legyőzheti a lent lévő rosszat**. És a befejezettnek hitt élet, Jézus élete, újra kezdődött, vagy inkább folytatódott a halál kis epizódja után, egy más létrendben, Isten világában. Ezzel bennünket is biztat: **mi is győzhetünk, mi is újra élhetünk, ha Őt követjük**.

Siessünk szeretni!

Az evangéliumok húsvét hajnalról szóló beszámolóiban feltűnhet nekünk, hogy mindenki siet. Sietnek az asszonyok, akik már kora hajnalban kimennek a sírhoz, hogy Jézus holttestét bebalzsamozzák. Útközben tele vannak kétséggel: ki fogja a nagy követ elhengeríteni a sír bejárata elől? Tudjuk, a probléma magától megoldódott. Mire az asszonyok odaértek, a kő el volt hengerítve. Erre az addig is siető asszonyok gyorsan visszaszaladtak a városba, és hírül vitték az apostoloknak, hogy üres a sír.

Ezután sietnek, sőt futnak az apostolok, Péter és János, mert mielőbb meg akarnak győződni a saját szemükkel arról, amit az asszonyok meséltek. **János a fiatalabb, ő ér oda először, mégis megvárja Pétert**, maga elé engedi a sírba. Mindketten megállapítják, hogy Jézus teste nincs ott. De Őt magát ekkor és ott még nem látják. A sietés tehát nem hozott eredményt.

Ám a legfőbb „*siető*” maga Jézus. Szokás azt mondani, hogy három napig volt a sírban, ugyanis a zsidó számítás szerint minden megkezdett nap teljes napnak számított. De ha komolyan elkezdünk számolni, hamar rájövünk, hogy a **három nap alig 36-38 óra**. Pénteken délután három órakor halt meg, négy-öt óra körül temették el. Sírban töltötte a szombatot. De vasárnap hajnalban már kijött a sírból, feltámadt. Tehát a három nap valójában alig több másfél napnál. **Sietett, mert meg akarta vigasztalni reményt vesztett tanítványait**.

Az asszonyokat és az apostolokat a Jézus iránt érzett szeretet indította sietésre. Jézust pedig a tanítványok iránt érzett szeretet. **Húsvétkor mindent és mindenkit a szeretet mozgat**. Ezt próbáljuk megérteni, és siessünk, hogy a történet szereplőihez **hasonlóan mi is elkezdhessünk szeretni!**

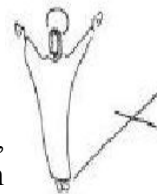
Hármas győzelem

Húsvét ünnepe Jézus hármas győzelmét jelenti.

Az első: **Jézus személyes győzelme**.

Nagypénteken látszólag Ő vesztett. Ellenfelei ujjongtak. A sír elé hengerített nagy kő, a követ lezáró pecsét, a fegyveres őrök ugyan azt mutatják, hogy az ellenfelek nem voltak teljesen nyugodtak. Ennyi biztonsági intézkedésre elvben nem lett volna szükség. Kiderült, hogy joggal aggódtak, és teljesen hiába tették esztelennek látszó biztonsági intézkedéseiket. Jézus kijött a sírből. Feltámadása a személyes győzelem tökéletes bizonyítéka.

Aki a halált is le tudja győzni, az mindennél és mindenkinél erősebb.

A második: **Jézus győzelme az egyházban**.

Az élő Jézus győzelme folytatódik az egyházban. Nem háborús győzelemről van szó, hanem arról, hogy Jézus egyháza minden üldözést, külső-belső meghasonlást túlélt. Mindmáig egyre terjed. Itt-ott, mint most Európában visszaszorul, de másutt, mint most Afrikában és Kelet-Ázsiában, új virágzásnak indul.

Az élő Krisztus egyházában tovább él. És élni fog, amíg ember él a földön. Mert megígérte: „**Veletek maradok a világ végéig**” (Mt 28,20).

A harmadik: **Jézus győzelme bennem.**

Mindnyájunk számára ez a legfontosabb. Ha bennünk nem győz Krisztus, a másik két győzelem nekünk semmit sem ér. Mindnyájan érezzük és tapasztaljuk, hogy hajlunk a rosszra. A kísértések legyőzésére saját erőnk kevés. De Jézus ebben az állandó küzdelemben **mindnyájunkat győzelemre segít, ha engedjük, hogy az Ő Lelke éljen és működjön bennünk.** Jézus nem minket akar legyőzni, hanem a bennünket támadó sátánt. Ha Vele harcolunk, győzni fogunk.

A húsvéti gyertya

Húsvétól pünkösdig, tehát *ötven napon át*, itt áll az oltár mellett a húsvéti gyertya.

A feltámadt Krisztus jelképezi. Fehér, mert ez az örömnél és dicsőségnek a színe. Öt tömjénszem van beleszúrva. Ez **emlékeztet Jézus öt szent sebére.** Rá van festve a görög ábécé első és utolsó betűje, az **alfa és az ómega.** Ez jelenti a kezdetet és a véget, hiszen Jézus örök. Végül láthatjuk az ideai évszámot, jelezve, hogy **Jézus ma is közöttünk van.**

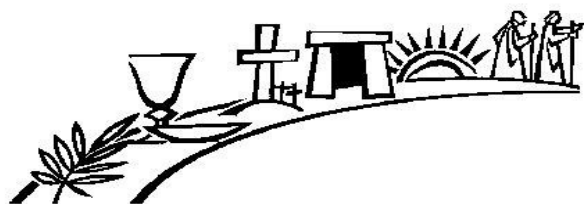
Ezek a gyönyörű szimbólumok természetesen kiegészülnek magának a gyertyának két fő tulajdonságával: világít és melegít.

Jézus a világ világossága.

Ezt Ő maga mondta önmagáról. Nagy szükségünk van arra a fényre, amelyet Ő sugároz. Néha, elkeseredett óráinkban azt hisszük, hogy a világban reménytelenül győz a sötétség. És tudjuk, hogy a Bibliában a **sötétség mindig a bűnt, a gonoszságot jelenti.** Ha ma körülnézünk saját környezetünkben, sok rosszat látunk. Gátlástalan, hazugság, korrupció, önzés, erkölcstelenség uralkodik. Csupa rossz, csupa bűn. Ezért kell krisztusi fénynek felgyulladnia, hogy ne a sötétségé legyen az utolsó szó, hanem a világosságé! **Higgyük, hogy a jó végül legyőzi a rosszat, a világosság eloszlatja a sötétséget!**

Ugyanilyen nagy szükségünk van a melegre, amelyet a gyertya sugároz. Sok ember szívét jégpáncél veszi körül. Nem is árad belőle a szeretet melege mások felé, és ő sem érez semmit. Sokszor már azt hisszük, hogy a szeretet tüze végleg kialudt az emberi szívekben. Ezért van szükség Krisztusra, aki sugározza a szeretet melegét. Pedig Ő kevés szeretetet kapott az emberektől. Gondoljunk a nagypénteki eseményekre! **Jézus mégsem szűnt meg szeretni az embereket.** Aki hozzá fordul, annak a szívében felolvasztja a jégpáncélt, és megtanítja újra szeretni. Úgy ahogy Ő szeret bennünket.

Tehát a húsvéti gyertya ötven napon át emlékeztessen bennünket arra a fényre és melegre, amelyet Jézus hozott a világnak. **És mi, akik kereszténynek nevezük magunkat, próbáljunk meg ebből a fényből és melegből minél többet tovább sugározni sötétben botorkáló és jégpáncéltól fagyoskodó embertársaink fel.**

(Péteri Pál: „*Valóban feltámadt!*” c.

könyvből részletek)

AZ ISTENI IRGALMASSÁG ÜZENETE

Szent Faustyna Kowalska nővér naplójából

Mindig egyedül vagyok a legnagyobb lelki szenvedésekben. De mégsem egyedül, hanem Veled, Jézus. Itt természetesen az emberekre gondolok. Senki sem érti meg a szívemet, de ezen nem csodálkozom. Régebben ha elutasították szándékomat, vagy rosszul ítélték meg, még rosszulesett. Most egyáltalán nem bánt. **Az emberek nem nézik a lelket, csak a testet látják, s eszerint ítélnék. De amilyen messze van az ég a földtől, olyan messze vannak Isten gondolatai a mieinktől.** Magam tapasztaltam, mily gyakran megesik, hogy (...)

Az Úr azt mondta: **„Ne érdekeljen, mások hogyan cselekszenek, te mindig úgy tégy, ahogy én kívánom. A szeretet és irgalom által légy élő tükörképem!”** Azt válaszoltam: „Uram, oly sokszor visszaélnék jóságommal!” - „Nem baj, leányom, ne törődj ezzel. **Légy mindig mindenkihez irgalmas, főleg a bűnösökhöz.**

Ó, milyen fájdalmas számomra, hogy **a lelkek a Szentáldozásban oly kevéssé egyesülnek velem. Várom a lelkeket, de ők oly közömbösek irántam.** Gyengéden és igazán szeretem őket, s ők nem hisznek nekem. Kegyelmeikkel akarom elárasztani őket – s ők nem akarják elfogadni ezeket. Úgy bánnak velem, mint valami holt dologgal, pedig szívem tele van szeretettel és irgalommal. Hogy legalább egy kissé megismerd fájdalmam, képzelj el egy anyát, aki nagyon szereti a gyermekeit, de a gyerekek nem törődnek anyjuk szeretetével. Elmélkedj a bánatán, senki sem vigasztalja meg őt. **Ez csak halvány mása szeretetemnek.**

Írj, beszélj irgalmamról! Mondd el a lelkeknek, hol keressenek vigaszt! Az irgalom törvényszékénél. Ott vannak a legnagyobb csodák, melyek állandóan ismétlődnek. **Hogy meglássuk ezt a csodát, nincs szükség hosszú zarándoklatra, nem kellene szertartások, csupán helyetteseim elé kell járulni, s hittel megvallani nyomorúságotokat.** Ekkor megmutatkozik irgalmam egész terjedelmében. Ha a lélek már oszló hulla lenne, s emberi értelemben képtelen az újjáéledésre, s már minden el volna veszve, nem így az Istennél! **Az irgalmasság csodája teljesen életre kelti a lelket. Ó, szegények, akik nem akarnak élni Isten irgalmasságának csodájával; hiába fogtok majd könnyörögni, már késő lesz.”**

...

„Tudd meg, leányom, hogy **közöttem és közötted egy feneketlen mélység tátong, mely elválasztja a Teremtőt a teremtménytől, de ezt a mélységet áthidalja irgalmasságom.** Nem azért emeltelek fel magamhoz, mert szükségem van rád, kizárólag irgalmamból ajándékozlak meg az egyesülés kegyelmével.

- Mondd meg a lelkeknek, ne emeljenek gátat saját szívükben irgalmasságom elé, mellyel hatni akarok rájuk. Irgalmam minden szívben működik, amely ajtót nyit neki. **Amint a bűnösöknek, úgy az igazaknak is szükségük van irgalmamra.** A megtérés és kitartás egyaránt irgalmam kegyelme bennük.

- Akik a tökéletességre törekszenek, azok irgalmamat különösen dicsérik, mert a kegyelmek özöne, amit rájuk árasztok, irgalmamból fakad. **Kívánom, hogy ezek a lelkek irgalmamhoz való határtalan bizalommal tűnjenek ki.** Magam foglalkozom az ilyen lelkek szentté válásával. Mindennel ellátom őket, ami szükséges szentségük eléréséhez. Irgalmamból egyetlen edénnyel meríthetnek kegyelmeket – ez a bizalom. **Minél jobban bízik egy lélek, annál több kegyelmet nyer.** Nagy vigaszt nyújtanak nekem azok a lelkek, akik határtalanul bíznak, mert ezekre kiöntöm minden kegyelmi kincsemet. **Örülök annak, hogy sokat kívánnak, mert az én kívánságom is az, hogy sokat adjak, mégpedig nagyon sokat.**

Ezzel szemben elszomorít, ha a lélek keveset kér, s a szíve beszűkül.”

... „Emléztetek arra, leányom, hogy valahányszor hallod, hogy hármát üt az óra, **merülj el teljesen irgalmasságomban, dicsőítsd és magasztald; hívd le az egész világra hatalmát, főleg a szegény bűnösökre, mert az irgalom ebben az órában nyílt meg teljesen a lelkek számára. Ebben az órában kéréssel mindent elnyersz magad és mások számára.** Ebben az órában lépett a kegyelem az egész világba: **az irgalom legyőzte az igazságosságot.** Igyekezz ebben az órában elvégezni a keresztutat, amennyiben kötelességeid lehetővé teszik ezt. Ha ez nem lehetséges, kis időre térj be a kápolnába, tiszteld irgalommal teli Szívemet a Legméltóságosabb Oltáriszentségben. Ha ez sem lehetséges, merülj el imában – ha röviden is – azon a helyen, ahol éppen vagy. **Irgalmam tiszteletét kívánom minden teremtménytől, de legelőször is tőled, mert ezt a titkot legteljesebben veled értettem meg.**”

...
Ma ezeket a szavakat hallottam: „Az Ószövetségi népemhez prófétákat küldtem villámokkal, mennydörgésekkel. Ma téged küldelek az egész emberiséghez Irgalmasságom üzenetével. **Nem büntetni akarom a sérült emberiséget, inkább meg akarom gyógyítani és irgalmas szívemre szorítani.** A büntetést csak akkor alkalmazom, ha ők maguk kényszerítenek erre. Nem szívesen nyúlok az igazságszolgáltatás kardjához. **Az igazság napja előtt az irgalmasság napját küldöm.**”

(Szent Faustyna Kowalska nővér: NAPLÓ c. könyvéből részletek)

Szent XXIII. János pápa:

Ó vigasztaló Szentlélek,
tökéletesítsd bennünk
a Jézus által megkezdett művet.
tégy minket erőssé.
Imádkozz velünk az egész világért!

Add, hogy jobban kihasználjuk az időt
a benső élet elmélyítésére,
adj lendületet apostoli tevékenységünknek,
hadd érijünk el vele minden,
Krisztus vére által megváltott
népet és embert, az Ő örökségét.

Törd le bennünk a természetes nagyravágyást,
emelj fel a szent alázat régióiba,
töltsön el minket az igazi istenfélelem
és a nagylelkű bátorság.
Semmi földi kötelék ne akadályozza
hivatásunk tökéletes teljesítését!

Önző érdekek vagy lomhaság
ne hallgattassák el bennünk
az igazság követelményeit,
semmiféle számígtatás,
apró önzés ne csökkentse a szeretet
mérhetetlen területeit.

Legyen bennünk minden nagy:
az igazság keresése és tisztelete,
az áldozatkészség, egészen a kereszt
és a halál vállalásáig:
s végül legyen bennünk minden úgy,
amint azt a Fiú Atyjához intézett utolsó
imájában kérte – úgy áradjon ki ránk,
az Egyházra, intézményeire,
minden egyes hívőre és népre
A Szeretet Lelke,
amint azt az Atya és a Fiú akarták.

Ámen.

P. BÍRÓ FERENC SJ JÉZUS SZÍVE TISZTELETE (részletek)

A Jézus Szíve Társasága alapítóját P. Bíró Ferenc jezsuita atyát kortársai Jézus Szíve apostolaként tartották számon, e lelkiség határozta meg mind saját életét, mind apostoli tevékenységét. Dolgozatom összefoglaló áttekintést szeretne adni P. Bíró Jézus Szíve tiszteletének hagyományos és újszerű elemeiről. ...

A XX. század egyik legnagyobb teológusa, *Karl Rahner* Jézus Szívét reálszimbólumként értelmezi. A reálszimbólum nem csupán képszerűen vagy magyarázatszerűen jelképezve emlékeztet egy valóságra, hanem lényegében tartalmazza is azt.

Ebben az értelmezésben szemlélve Jézus Szíve nem pusztán képi megjelenítése Istennek az emberre irányuló végtelen irgalmas szeretetének, nem is csak magyarázatként emlékeztet rá, hanem meg is testesíti azt. *Szent II. János Pál pápa* szavaival élve: **A lándzsával átdöfött szív az isteni szeretet „legmagasabb érvényű és végérvényes kinyilatkoztatása.”**

Az Isten képmására teremtett embernek egyik legalapvetőbb vágya – és egészséges fejlődésének szükséglete és feltétele is –, hogy szeretve legyen és viszonzzerethessen. Hívó emberben ez a vágy és szükséglet legmélyebb szinten az Istennel való kapcsolatban jelenik meg és teljeseedik ki. Mivel a kereszténység lényege a jézusi kinyilatkoztatásból megismert végtelen, irgalmas, ugyanakkor a bűn által megsebzett atyai szeretetnek a megismerése, elfogadása és viszonzása, nyilvánvaló, hogy az Egyház egész történetét az apostoli kortól napjainkig végigkíséri a Szent Szív tisztelete és kultusza. E kultusz világméretű elterjedése és kibontakozása a XVII-XVIII. században valósul meg, amikor az *Alacoque Szent Margitnak* adott magánkinyilatkoztatás széles körben ismertté és elfogadottá válik.

A szív lelkisége különös lendületet vesz a XIX- XX. század fordulóján, mikor is egyre nyilvánvalóbbá válnak a legújabb kor szekularizációjának hatásai, egyre kiáltóbban jelentkeznek a szociális igazságtalanság. **Ebben az isteni szeretetre egyre kevésbé kinyíló, következképp egyre kevésbé válaszoló korban a keresztény világ az egyre sokasodó gond egyetlen gyógyírjának ismeri fel a Jézus Szíve tiszteletet.** Ez a tisztelet nem csupán ájtatossági forma, hanem a felebaráti szeretet tetteiben testesül meg, hiszen a Jézus iránti szeretet csak a testvéri szeretetben tud konkrét módon megnyilvánulni.

„Az emberi szív Krisztus szíve közelében tanulja meg fölismerni életének és rendeltetésének igazi értelmét, fölmérni a hiteles keresztény élet értékét... Itt válik képessé arra, hogy a testvéri szeretet összekapcsolja az Isten iránti gyermeki szeretettel.” (*Szent II. János Pál*).

Similis esse volo

Jézus Szívét szemlélve, P. Bíró gyakran ismételteti: „*Similis esse volo*”, azaz **„Hasonló akarok lenni Hozzá”**. Amikor erről elmélkedik, az *Alacoque Szent Margitnak* kinyilatkoztatott képet tartja szeme előtt, s minden egyes elemét – a keresztet, a töviskoszorút, a sebet, a lángokat, a fényes sugarakat, a sebből kicsorduló vért, s magát a Szívet – külön-külön értelmezés tárgyává teszi.

A **kereszt** annak a jele, hogy Jézus nemcsak a kereszten szenvedett, hanem a betlehemi jászoltól kezdve a Golgotáig egész életét végigkíséri a szenvedés. Mindezt a megváltó szenvedést azonban önként, örömmel és szeretetből vállalta az emberek vétkeinek kiengesztelésére, ezáltal mentette meg őket a pokoltól, és nyitotta meg számukra az üdvösség útját.

Követőt arra hívja, hogy vele egyesülten, Szívének engesztelésére felajánlva, nagylelkűen

hordozzák életük keresztjeit.

A **tövískoszorú** a megaláztatás kínzóeszköze. A szívben megfogamzó kevélység, az önközpontúság az értelemben fejlődik vétékké és gonoszsággá, hogy Isten helyett az „én”-t teszi középponttá, ezáltal az Urat megalázza, kigúnyolja.

A Szent Szívet körülölelő tövískoszorú arra indítja Jézus követőjét, hogy teljes erejéből küzdjön a kevélység ellen, és gyakorolja a szelídségben, szerénységben, engedelmességben, türelemben, szolgálatban, másoknak önmagunknál többre tartásában megnyilvánuló alázatosságot.

A **lándzsa ütötte seb** a teljes halál és az ezt követő dicsőséges feltámadás bizonyítéka, egyben a szereteten ejtett láthatatlan sebre is utal. Azt hirdeti, hogy Jézus mindent szeretetből, méghozzá az élet feláldozásáig elmenő szeretetből tett. **Követőit az önzetlen, szívből fakadó, tevékeny szeretetre hívja.** A Szíven a láthatatlan sebet a szeretet visszautasítása, a hálátlanság ejti. **Az engesztelés** tehát a hála tettekben megnyilvánuló kifejezésében rejlik.

A **láng** az önmagát felemésztő szeretet jelképe. A Jézus Szíve körüli lángok Atyja és az emberek iránti szeretetből vállalt szegénységét, engedelmességét, szüzességét, megaláztatásait és lemondásait jelzik, valamint megkülönböztetett figyelmét a „kicsinyek”, azaz a szegények, betegek, elhagyatottak, üldözöttek és gyermekek iránt. **Jézus Szíve tisztelőjének hivatása az önfeláldozó szeretet, mely az irgalmasság cselekedeteinek gyakorlásában mutatkozik meg.** Minél inkább felfedezi magában az önszeretetet, annál inkább törekedjék az önmegtagadás és lemondás gyakorlására mások javára.

Az Úr Szívéből áradó **fénysugarak** a Jézustól kapott kegyelmek kiapadhatatlan forrását jelentik, ugyanakkor arra is felhívják a figyelmet, hogy aki az Úr tetszését keresi, annak saját szívének is ragyognia kell a kegyelemtől. **Jézus követője ráébred, hogy kegyelem nélkül semmire sem képes, s boldogan adhat hálát** azért, mert az Úr folytonosan el akarja őt halmozni kegyelemeivel.

A Szent Szív **sebéből kifolyó vér** a Jézust igazán szerető lelkekkel kötött szövetséget pecsételi meg. A Jézus Szívének önmagát komolyan felajánló lélek e szövetség erejében nem retten vissza a jézusi szeretet gyakorlásával járó küzdelmekről, munkától, lemondásoktól, önmegtagadásoktól, megaláztatásoktól és szenvedésektől, s így szabaddá válik a találékony felebaráti szeretetre.

A **Szent Szív** – a belőle áradó kegyelmet jelképező lángokon kívül – gyakorlatilag csak olyan jeleket hordoz, melyek a szenvedésre, fájdalomra utalnak. Mindezt önként vállalja, az emberek iránti megváltói szeretetből, minden önérdéktől mentesen.

Aki a Mester hű tanítványává szeretne válni, ezt a Szívet követi. A belőle áradó kegyelem segítségével, az ezzel járó szenvedéseket vállalva és engesztelésül felajánlva, önfeláldozó szeretettel fordul embertársai felé.

P. Bíró nagy meglátása, hogy **az emberek a legtöbb bűnt nem Isten közvetlen megsértésével követik el, hanem azáltal, hogy a teremtett dolgokat, a földi javakat rendezetlenül használják.** Ebből következik, hogy az apostolkodásnak kiváló módja, ha a keresztény szóval és példával minél többeket megtanít arra, hogyan kell a teremtett dolgokat, az anyagot jól és szentül használni az örök cél, az üdvösség elérésére. Az is nyilvánvaló, hogy az anyagvilággal, a teremtett dolgokkal való visszaélés által elkövetett bűnökért a legáltalánosabb és legkiválóbban úgy lehet kiengesztelést nyújtani Istennek, ha a keresztény szóval és példával megmutatja az elégtételnnyújtás módját: „ **a földi javakkal való visszaélés a földi javaknak feláldozása által jóvátéteik.**”

E jóvátételnek P. Bíró három módját látja: *ha a rendetlenül szerzett földi javainkat odaadjuk, feláldozzuk Istennek az emberek javára; ha a rendesen szerzett javaink feleslegét odaajándékozunk Isten dicsőségére az emberek javára; vagy ha – a Szentcsalád példáját követve – a saját munkánkkal szerzett javainkból csak annyit tartunk meg, amennyi szegényes megélhetésünkhöz szükséges, a többit pedig közjótékonyásra fordítjuk.*

(**LÉPÉSEK** c. *Jézus Szíve Népleányai Társasága Bp. 2004/4. kéziratából részletek*)

Szent Bonaventura:

Szent Ferenc élete

(részletek)

III fejezet 10.

A mindenható Isten szolgája, összeszedve magát az imádságra, buzgó könyörgésekkel fohászolt – egyrészt, hogy megfelelően fejezze ki magát hallgatósága előtt, másrészt, hogy a pápa jó véleményt formáljon szíve bensejében. Végül – isteni sugallatra – példabeszédet mesélt a gazdag királyról, aki beleszeretett egy szép és szegény asszonyba, valamint gyermekükről, aki a király vonásait viselte, és ezért annak asztaláról kapta végül táplálékát. A történetet azután így magyarázta:

Nem kell attól tartanunk, hogy az **örök Király fiai és örökösei** éhen halnak, éppen ők, akik Krisztus Király képmására a **Szentlélek ereje** által szegény anyától, a szegénység szellemében és egy szegény szerzetbe születtek. Mert ha a mennyek Királya örök uralmat ígér követőinek, **mennyivel inkább meg fogja adni azokat a dolgokat, amelyeket bőven nyújt „jóknak és gonoszoknak egyaránt.”** Miután Krisztus helytartója a példabeszédet és annak magyarázatát figyelmesen végighallgatta, nagyon elámult, és belátta, hogy Krisztus szólt ebben az emberben. Azt is állította, hogy az égi látomás, amelyben Isten Lelkének sugallatára akkortájt része volt, ebben a férfiban fog valóra válni.

Elmondása szerint látta álmában, amint a lateráni bazilika már-már romba dől, de egy szegény, **kicsiny és lenézett** emberke, vállaival megtámasztva tartja, hogy össze ne omoljon. **„Valóban ő az, aki tetteivel és tanításával megtartja Krisztus Egyházát”** - mondta a szentatya. Így aztán mélységes áhitattal telve, minden tekintetben beleegyezett Krisztus szolgájának kérésébe és őt a későbbiekben is mindig különleges szeretettel kedvelte. Kívánságát engedélyezte, és megígérte, hogy még többet is engedélyez majd. **Jóváhagyta a regulát, megbízta őket, hogy prédikáljanak a bűnbánatról, és minden laikus testvérnek, akik Isten szolgáját kísérték, hajkoronát nyíratott, hogy Isten igéjét szabadon hirdethessék.”**

IV. fejezet

1. Az égi kegyelemre és a pápai tekintélyre támaszkodva, Ferenc nagy bizakodással a spoletói völgy felé vette útját, hogy **Krisztus Evangéliumát élje és tanítsa.** Útközben társaival azon tanakodott, miként tartsák meg hiánytalanul a regulát, amelyet fogadtak, miként járjanak Isten színe előtt szentségben és igazságban, és **hogyan haladjanak előre és váljanak példává mások számára.** Hosszas beszélgetésbe merülve eltelt az idő. Mivel egész nap úton voltak, igen kimerülve, éhesen húzták meg magukat egy magányos helyen. És éppen, amikor semmijük nem volt, hogy a szükséges élelemről gondoskodni tudjanak a maguk számára, a gondviselő Isten azonnal segítségükre sietett.

Váratlanul egy ember jelent meg, a kezében kenyeret hozva, amit Krisztus szegénykéinek adott, s azonnal eltűnt, homályban hagyva, honnan jött vagy hová tart. A szegény testvérek ebből felismerték, hogy **Isten emberének kíséretében égi őrizet alatt vannak.** Így új erőre kaptak sokkal inkább az isteni bőkezűség adománya, mint a testi eledel révén. Azonfelül isteni vigasztalással telve, szilárd elhatározást tettek és visszavonhatatlanul megfogadták, hogy **bármiféle**

nélkülözés vagy szorongatás sújtsa is őket, nem pártolnak el a szent szegénységre tett ígéretüktől.

3. Isten embere tehát Assisi városa mellett egy elhagyatott kunyhóban gyűlt össze társaival. Itt a szent szegénység életformája szerint sokat *dolgozva* és nélkülözések közepette éldegéltek, inkább a *könnyek*, mint az élvezetek *kenyerével* jóllakotva magukat. Szüntelenül készek voltak arra, hogy könnyörgéseikkel Istenhez forduljanak, jóllehet nem annyira szóbeli imákat mondtak, hanem **szívükben törekedtek a buzgó imádságra**, liturgikus könyvek híján ugyanis még nem tudták énekelni a zsoltosmát.

A kánoni imaórák helyett azonban **Krisztus keresztjének könyvét olvasták éjjel-nappal folytonos szemléléssel**, atyjuk példája és bölcs tanítása nyomán, aki újra meg újra beszélt nekik Krisztus keresztjéről.

Amidőn a testvérek kérték, hogy tanítsa őket imádkozni, így szólt:

„Amikor imádkoztok, ezt mondjátok: Mi Atyánk! És ezt: Imádunk téged Krisztus, itt és a világon lévő minden templomodban, és áldunk téged, mert szent kereszted által megváltottad a világot.”

Megtanította őket arra is, hogy **mindenben dicsérjék Istent és minden teremtmény miatt áldják őt**, továbbá **különleges tisztelettel övezzék a papokat, és hitünk igazságát erősen higgyék és egyszerűen vallják a szerint, ahogy a római Szentegyház tartja és tanítja**. A szent atya példát adott nekik mindenben, és ha csak távolról templomot vagy keresztet pillantottak meg, a megadott imádsággal fohászkodva alázatosan leborultak.

(Szent Bonaventura: Szent Ferenc élete/Legenda maior c. könyvéből)

Komáromi Mária OFS:

Az Oltáriszentséggel való találkozás

Néhány éve – második elemista gyermekekkel az Oltáriszentségről beszélgetve – az elmélkedés szót használtam s megkérdeztem a kicsiket: értitek, hogy mit jelent ez a szó? Persze, vágta rá csillogó szemmel egy 7 éves kislány, és már mondta is a számára magától értetődő tapasztalatot:

elmélkedés az, amikor az ember a szívével gondolkodik!

Eltűnődtem. Mi mást tett vajon szent Ambrus, Aquinoi szent Tamás vagy Assisi szent Ferenc? A szívükkel gondolkodtak. Nem képzavar ez, hanem a misztérium-közeli, Istenképű ember mély megragadottsága. Nem erre gondolhatott Jézus, mikor azt mondta: „**Ha nem lesztek olyanok, mint a gyermekek...**”?

A fejlődéslélektan figyelembe vétele nagyon fontos az egészséges személyiség kialakulásában. Nem mindegy mikor tanítunk szótagolva olvasni, mikor tanítunk egyenletet vagy elvont filozófiai diszciplínákat. De biztosan bölcssek vagyunk-e akkor, ha az első szentáldozás időpontját az **értelem** használatának képessége alá rendeljük? Nem több-e az Oltáriszentséggel való találkozás az értelem cselekedeténél? Ki állíthatja, hogy **érti** az Oltáriszentség titkát, a valóságos Jelenlétet?

Melyik pap merné azt állítani: **érti**, hogyan lesz egy bűnösből épp az ő szolgálata által megtisztult, szabad ember? És ki az a püspök aki **érti**, hogyan lesz az ő kézzrátétele által egy tegnapi még éretlen, gyarló huszonéves fiatalemberről az Élő Isten papja?

Nem több-e az Oltáriszentséggel való találkozás is az értelem aktusánál?

Nem ragadhatná meg sokkal inkább a teljes embert, ha tanulva az Anya Szent Egyház pedagógiájából és liturgiájából – sokkal nagyobb teret engednénk a szemnek, a fülnek, a fantáziának, a gyermeki képzeletnek?

Közel 30 éve készíték fel évről évre elsőáldozókat. Hadd hivatkozzak e sok év tapasztalatára – bátran teszem, hiszen maga a pszichológia is empirikus tudomány.

Létezik egy nagyon finom, de több katekéta (*hitoktató*) által is igazolt fejlődés lélektani „**törésvonal**” a második elemis és a harmadikos között. A kisebbek még tisztábban, mélyebben, „**gyermekiben**”, személyiségük egészével élik át a teljes misztériumot. A nagyobbak már „**okoskodnak**”. Persze nem kapnak – mert nem kaphatnak – a rációt (értelmet) tökéletesen kielégítő válaszokat. Már nem tudnak olyan egyszerűen a „**szívükkel gondolkozni**”, de még éretlenek arra, hogy „**megértsenek**” valamit a misztérium más síkon létező igazságáról. Ezért félő, hogy megszokják: a vallásban **udvariasan elfogadjuk az érthetlent anélkül, hogy megragadna bennünket Krisztus szerelme**. Megszokjuk a szertartásokat is, nem sokat elmélkedünk azokon, de a szívünk mélyén nem jelentenek sokat, hisz érthetetlenek.

Érdemes lenne fölteni a kérdést, hogy nem azért tart-e ott Európa ahol, mert túlhangsúlyozzuk a rációt, mert morálist csináltunk Krisztus örömhíréből, mert nem az Eucharisztia szerelmében élünk? Mert elfelejtettünk a szívünkkel gondolkodni? Innen már csak néhány lépés a rágózva áldozni ballagó katolikus. Miért is haragudnánk meg reá?

Van egy értelmileg súlyosan sérült barátom, Peti, 27 éves. Szülei nem vallásosak. A Hit és Fény közösségében találkozott Krisztussal, elsőáldozó lett. Néhány éve egy körmeneten a kezét fogva segítettém őt, így kellett volna elvezetnem az Eucharisztia előtt. Ő, aki addig és utána is görcsösen szorította a kezemet, most elengedte, az **Oltáriszentséghez lépett és egy kisgyermek mosolyával simította arcát hosszan a monstranciához**. A menet megállt, mi egymásra néztünk a pappal és – mint később kiderült – egyre gondoltunk: egyikünk se merte volna megtenni ugyanezt, pedig mindketten értelmünk használatánál vagyunk.

(Komáromi Mária OFS. írása „Az Oltáriszentség előtt” c. könyvből 2014. kiadás)

P. Étienne Richer:

MÁRIA, IRGALOM ANYJA

Mária tűzlámpája a végtelen irgalom, ami nélkül nem lenne Szeplőtelen Fogantatás. **Máriának Isten előre megbocsátott:**

Máriának bocsátotta meg Isten a legtöbbet, ő került a legtöbbbe Jézus Krisztusnak.

Mária ennek tökéletesen és állandóan tudatában van. Mivel – teremtmény lévén – másként nem ismerhette meg Istent, csak tulajdonságainak szemlélésében (amit az angyalok, Isten teremtményei szintén megtesznek), világos, hogy az a **tűzlámpa, amelyen át Istent látja: az irgalom**. Semmi kétségünk nem lehet efelől. Amikor Erzsébettel találkozik, így énekel:

***Irgalma nemzedékről nemzedékre
az istenfélőkkel marad. (Lk. 1,50)***

Kis Szent Teréz éppen azért szemlélheti az összes isteni tulajdonságot az irgalmasságon keresztül, mert kivételes módon részesedik a Szeplőtelen Szűz lelki életében – állítja Molinié atya.

Az Irgalmasság Isteni Anyjának kongregációjában élt Faustyna Kowalska nővér (1905-1938) *Napló*-ja is végig azt hangsúlyozza, hogy az irgalmasság Isten legfontosabb tulajdonsága.

II. János Pál pápa, aki jól ismeri honfitársnője írásait, így nyilatkozik erről a témáról:

Teológusok állítják, hogy az irgalmasság Isten legfőbb tulajdonsága, legnagyobb tökéletessége. A Biblia, a Hagymány és Isten népének egész hitélete ad erről kimeríthetetlen tanúbizonyságot. Itt nem Isten kifürkészhetetlen lényének tökéletességéről van szó istenségének misztériumában, hanem arról a tökéletességről és tulajdonságról, amely által az ember – létének belső igazságában – a legintimebben és leggyakrabban lép kapcsolatba az élő Istennel.

Elképzeld, hogy a Szeplőtelen Szűz – már földi zarándokútján is – ne a legfőbb tulajdonságán keresztül szemlélte volna Istent!

Vajon az Egyház nem azért nevezi olyan szívesen Szűz Máriát bűnösök menedékének, betegek gyógyítójának, szomorúak vigasztalójának, keresztények segítségének, mert ő az irgalom anyja? Olvassuk el, hogy mit ír az irgalom Atyjáról szóló enciklikájában II. János Pál pápa, néhány hónappal Lisieux-i zarándoklata után:

Mária az, aki tökéletes és kivételes módon – jobban, mint bárki más – megtapasztalta az irgalmat, ugyanakkor – szintén kivételes módon – szívének áldozatával lehetővé tette saját részvételét az isteni irgalom kinyilatkoztatásában...

Senki sem tapasztalta meg úgy a Kereszt misztériumát, mint a keresztre feszített Jézus anyja, az isteni és transzcendentális igazságosság megrázó találkozását a szeretettel: a „csókot”, melyet az irgalom adott az igazságosságnak. Mária tehát az, aki a legmélyebben ismeri az isteni irgalmasság misztériumát. Ismeri az árát, tudja, milyen hatalmas.

Ebben az értelemben nevezzük őt Irgalmas Anyának, az Irgalom Asszonyának vagy az Isteni Irgalmasság Anyjának. Ezek közül a címek közül mind mély teológiai értelmet hordoz, mert kifejezik lelkének egész lényének különleges előkészítését, ami képessé teszi őt arra, hogy – először Izrael bonyolult történesein, majd azokon az eseményeken keresztül, amelyek minden embert érintenek, az egész emberiségre vonatkoznak – felfedezze azt az irgalmat, amelynek nemzedékről nemzedékre mindenki részese, a Szentháromság örök tervei szerint.

Nem azért van-e, hogy Szűz Mária négy dogmája közül kettőt csak az utóbbi másfél évszázadban hirdettek ki, mert Isten édesanyja szívén keresztül akarja velünk megismertetni irgalmát?

Kis Szent Teréz üzenete, amely Isten irgalmát azoknak fedi fel, akiknek a legnagyobb szükségünk van rá – Molinié atya szavaival – nem „**a Szűzanya üzenete a modern világ számára, amit egyik gyermekére bízott?**”

Nem állítja-e Kolbe atya, hogy Isten az irgalmasság egész rendjét átadta az Szűzanyának?

(P. Étienne Richer: Mária Isten Mosolya c. könyvéből részlet)

Mária köszöntése

Ó, szent édesanya, segíts, hogy hozzád hasonlókká váljunk,
aki az Úr tiszta szolgálója vagy.
Segíts, hogy úgy higgyünk mint te, kétség nélkül,
akinek az Isten angyala hozta az üzenetet.
Segíts, hogy türelmesek legyünk, mint te,
aki Betlehembe vándoroltál és a világ
megváltóját egy istállóban szülte meg.
Segíts bennünket, hogy belső életünk olyan legyen mint a tiéd,

aki mindent, amit Jézustól hallottál és láttál,
meghánytál-vetettél szívedben.
Segíts, hogy erős lelkűek legyünk, mint te,
amikor lelkedet a kard átjárta.
Segíts, hogy képesek legyünk a lemondásra mint te:
hagytad, hogy isteni gyermeked eltávozzék s
végrehajtsa feladatát;
és végül láttad őt meghalni és nem lázadoztál.
Ó szent anya, reménységünk a vándorlásban.
Vezess bennünket, - ahogy eddig is vezettél –, ebből a sötét
éjszakából.
Tiszta fény, vezess, míg Jézushoz érkezünk. Ámen.

(John Henry Newman)

„Krisztus megváltói műve közvetlenül az emberek üdvösségére irányul, de magába foglalja az egész evilági rend megújítását is. Következőleg az Egyháznak nemcsak az a küldetése, hogy megvigye az embereknek Krisztus üzenetét és kegyelmét, hanem az is, hogy az evangélium lelkületével áthassa és tökéletesítse a mulandó dolgok rendjét. A világiak tehát, amikor az Egyház küldetését teljesítik, az Egyházban és a világban, a lelki és a mulandó dolgok rendjében apostolkodnak. Jóllehet e két rend különbözik egymástól, Isten egyetlen tervében nagyon erősen összetartoznak azáltal, hogy Isten Krisztusban az egész világot újjá akarja teremteni, ami itt a Földön kezdődik el, és az utolsó napon teljesedik be. A világi hívőt, aki egyszerre hívő és polgár, mindkét rendben ugyanannak a keresztény lelkiismeretnek kell vezérelnie”.

(II. Vatikáni Zsinat APOSTOLICAM ACTUOSITATEM kezdetű dekrétuma a világi hívek apostolkodásáról)

EMBEREK TEVÉKENYSÉGE A VILÁGBAN

Részletek VI. Pál: „Gaudium et Spes” (Egyház és a világ) II. vatikáni zsinat dokumentumának határozatából

4334 34. (Az emberi tevékenység értéke)

A hívők bizonyosak abban, hogy az egyéni és közösségi emberi tevékenység, illetve az a hatalmas erőfeszítés, mellyel az emberek a történelem folyamán életük körülményeit javítani akarják, önmagában véve megfelel Isten tervének. **Az Isten képmására teremtett ember ugyanis parancsot kapott, hogy a földet és mindent, ami rajta van hatalma alá vetve, igazságban és szentségben kormányozza világot; s hogy Istent elismerve mindenek Teremtőjének, önmagát és minden létezőt vissza vigyen Őhozzá,** hogy az embernek alávetett összes dolgokban csodálatos legyen Isten neve az egész földön.

Ez a leghétköznapibb tevékenységekre is érvényes. A férfiak és nők ugyanis miközben maguk és családjuk mindennapi kenyerét keresik, s tevékenységüket úgy végzik, hogy a társadalomnak is hasznára vannak, joggal gondolhatják, hogy **munkájukkal a Teremtő művét folytatják, testvéreik javát mozdítják elő, és személyesen hozzájárulnak az isteni terv történelmi megvalósulásához.** A keresztények tehát nem gondolják azt, hogy az emberek leleményességéből és erejéből született alkotások szemben állnak Isten hatalmával, vagy azt, hogy az eszes teremtmény mintegy vetélytársa a Teremtőnek, épp ellenkezőleg, meggyőződésük, hogy az

emberi nem győzelmei Isten nagyságának jelei és az Ő kimondhatatlan tervének gyümölcsei. **Minél inkább növekszik az ember hatalma, annál szélesebb körre terjed ki az egyének és a közösségek felelőssége.** Ebből kitűnik, hogy a krisztusi üzenet nem vonja el az embereket a világ építésétől, nem teszi őket közönyöské sorstársaik iránt, hanem inkább **még szigorúbban kötelezi őket, hogy a világ javára munkálkodjanak.**

4335 35. *(Az emberi tevékenység rendje)*

Az emberi tevékenység, miként az emberből indul ki, ugyanúgy az emberre irányul. Az ember ugyanis, amikor dolgozik, nem csupán a tárgyakat és a társadalmat alakítja át, hanem önmagát is tökéletesíti. **Sok mindent megtanul, képességeit fejleszti, kilép önmagából, sőt önmaga fölé emelkedik. E gyarapodás, ha helyesen értelmezzük, értékesebb, mint az összegyűjthető külső javak. Az ember értékét inkább az határozza meg, ki ő maga, mint az, amit birtokol.** Ugyanígy mindaz, amit az emberek a nagyobb igazságosságért, a szélesebb körű testvériségért, az emberibb társadalmi kapcsolatokért tesznek, többet ér, mint a technikai fejlődés; e fejlődés ugyanis csak anyagot szolgáltat az emberi fölemelkedéshez, egymagában azonban soha meg nem valósítja azt.

Ebből következően az emberi tevékenység alapszabálya ez: **Isten terve és akarata szerint legyen összhangban az emberi nem igazi javával,** s az embernek mint egyének és a társadalom tagjának tegye lehetővé teljes hivatásának szolgálatát és betöltését.

37. *(A büntől megrontott emberi tevékenység)*

A Szentírás pedig, mellyel egybecseng a sok évszázados tapasztalat, arra tanítja az emberi családot, hogy az emberi fejlődés, mely az embernek nagy java, nagy kísértéssel járhat: **ha megzavarják az értékek rendjét, és a rossz összekeveredik a jóval, az egyes emberek és csoportok már csak a maguk érdekét nézik, másokét nem.** Ebből következően a világ már nem az igazi testvériség tere, az emberiség növekvő hatalma **pedig már azzal fenyeget, hogy magát az emberi nemet pusztítja el.**

Az emberek egész történelmén végig húzódik a **kemény harc a sötétség hatalmai ellen,** mely a történelem hajnalán kezdődött és az utolsó napig fog tartani az Úr tanítása szerint. E harc részeseként **az embernek szüntelenül küzdeni is kell, hogy kitarthasson a jóban;** és saját belső egységét csak Isten kegyelmének segítségével és komoly erőfeszítések árán tudja elérni.

Ezért Krisztus Egyháza a Teremtő tervében bízva elismeri ugyan, hogy az emberi fejlődés szolgálhatja az emberek igaz boldogságát, mégis ismételnie kell az Apostol intelmét: **„Ne hasonuljatok ehhez a világhoz”** (Róm 12,2), ti. a hiúságnak és rosszaságnak ahhoz a lelkületéhez, mely az Isten és az ember szolgálatára rendelt emberi tevékenységet a bűn eszközévé változtatja.

Ha tehát azt kérdezi valaki, hogyan lehet fölébe kerekedni e nyomorúságnak, a keresztények megvallják: **minden emberi tevékenységet, amit a kevélység és a rendetlen önszeretet naponta veszélyeztet, Krisztus keresztségével és föltámadásával meg kell tisztítani és tökéletessé kell tenni.** A Krisztustól megváltott és a Szentlélekben új teremtménnyé lett ember, szeretheti és kell is szeretnie az Istentől teremtett dolgokat. **Mert Istentől kapja, úgy tekinti és tiszteli azokat, mintha Isten kezéből áradnának.** Hálát adván értük a Jótevőnek, s szegénységben és a lélek szabadságával használva és élvezve a teremtett dolgokat, a világ igazi birtokosa lesz: mint akinek semmije sincs, és mindene megvan. **„Minden a tiétek: ti azonban Krisztuséi vagytok, Krisztus pedig az Istené”** (1Kor3,22-23).

39. *(Új föld és Új ég)*

Nem tudjuk, mikor teljeseedik be a föld és az emberiség ideje, sem a mindenség átalakulásának módját nem ismerjük. Elmúlik ugyanis a világ büntől eltorzult alakja, de halljuk, hogy Isten új lakóhelyet és új földet készít, melyben igazságosság lakik, s melynek boldogsága betölti, sőt felülmúlja mindazt a békevágyat, mely feltör az emberi szívekből.

Akkor azután legyőzetik a halál, Isten fiai föltámadnak Krisztusban, és amit elvetettek gyöngeségben és romlandóságban, magára ölti a romolhatatlanságot; s miközben **csak a szeretet marad meg és annak cselekedetei**, megszabadul a hiábavalóság szolgaságából az az egész teremtés, melyet Isten az emberért teremtett.

Kapjuk a figyelmeztetést, hogy mi haszna van belőle az embernek, ha megszerzi akár az egész világot is, de önmagát elveszíti. Az új föld várásának mégsem szabad csökkentenie, hanem **inkább fokoznia kell a szorgoskodást, hogy szebb legyen a föld, hiszen itt van növekedőben az új emberi család közössége, mely némiképp már sejteti az eljövendő világ körvonalait.** Így tehát jóllehet a földi fejlődést gondosan meg kell különböztetni Krisztus országának növekedésétől, mégis amennyiben hozzájárulhat a társadalom jobb rendjének megalkotásához, sokat jelent az Isten országa szempontjából.

Az emberi méltóság, a testvéri közösség és a szabadság javait, tudniillik a természet és az **emberi munka jó gyümölcseit miután az Úr Lelkében és az Úr parancsa szerint elterjesztettük a földön, egyszer újra meg fogjuk találni**, de már megtisztítva minden szennytől, tündöklően és megdicsőülve, akkor amikor Krisztus átadja az Atyának az örök és egyetemes országot: „**az igazság és élet, a szentség és kegyelem, az igazságosság, szeretet és béke országát**”. Ez az ország misztérium formájában már jelen van ezen a világon, de az Úr eljövetelekor válik teljessé.

(Heinrich Denzinger - Peter Hünemann: Hitvallások és az Egyház Tanítóhivatalának megnyilatkozásai 2004. kiadásából, részlet: 890-893.o.)

Mindig, de különösen ebben az évben kell megemlékezni erről, és ennek megfelelően cselekedni és élni. Mert ha követjük az irgalmasság testi és lelki cselekedeteit, akkor testvéri közösségeink élettel telibbek lesznek, jobban megértjük a körülöttünk lévő sok ember nehézségeit és a nyomorúságát, és így Isten szeretetét és irgalmasságát fogjuk sugározni a világnak. Mi volna ez, ha nem apostoli küldetésünk, amely hivatásunkból ered?

Ebben a szellemben, hívlak benneteket ezen a húsvéton, hogy tanulmányozzuk és éljük az irgalmasság testi és lelki cselekedeteit, különösen testvéri közösségeinkben, de akkor is, ha bármikor és bárhol dolgozunk a világban.”

Kausser Tibor OFS miniszter generális

Boldog Kalkuttai Teréz anyja:

Öröm

Az öröm imádság, az öröm erő.
Az öröm háló, amellyel lelkeket foghatunk.
Isten szereti az örvendező imádságot.
A legjobb módja, hogy Istennek hálát adjunk:
ha dolgunkat örömmel tesszük.

A szerető szív vidám szív.
Ne engedd, hogy a gondok úgy hatalmukba kerítsenek;
hogy miattuk elfelejtsz örülni a feltámadt Krisztusnak.
Mindnyájan Istenhez vágyódunk, a mennyországba,
de hatalmunkban áll, hogy már most és itt nála legyünk a mennyben,
s minden pillanatban boldogságban részesüljünk.

Ez azt jelenti:
szeressünk úgy, ahogyan ő szeret,
segítsünk, ahogyan ő segít,
adjunk, ahogyan ő ad,
szolgáljunk, ahogy ő szolgál,
mentsük meg az embert,
ahogyan ő megment minket,
huszonnégy órán át vele legyünk,
és a legnyomorúságosabb öltözékben is felismerjük.

*A Ferences Világi Rend Képzési levele. Megjelenik kéthavonta.
„Ingyen kaptátok, ingyen adjátok.”
Kiadja a FVR Országos Tanácsa belső használatra.
1024 Budapest, Rómer Flóris u. 4.
Összeállította: Hammer Péterné Katalin FVR*